

Briefing

Juni 2022
Nr. 123

Briefing

Briefingmaterial

skickas till Christina Völcker
Harstigen 16, 645 42 Strängnäs
E-post: briefing@sgsresa.se
eller ordforande@sgsresa.se

Adressändringar:

Skickas till Ewa Knutsson
Slalomvägen 37, 461 58 Trollhättan
E-post: medlemsregister@sgsresa.se

Resemästaren:

Vår Resemästare är Lotta Borgiel
Byle, Ekudden 431, 643 94 Vingåker
E-post: resemastare@sgsresa.se

Sista materialdag för nästa nr. är 4 september 2022.

Annonser:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.se
E-post: ordforande@sgsresa.se

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 250 kr. Familjemedlem 75 kr.
Bankgiro 223-7352

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
076-310 64 36
ordforande@sgsresa.se

Vice ordförande:

Kristina Bergman
0303-22 52 50
vice_ordforande@sgsresa.se

Sekreterare:

Bengt Cederfelt
072-209 47 90
sekreterare@sgsresa.se

Kassör:

Ewa Knutsson
0767-96 55 00 kassor@sgsresa.se
medlemsregister@sgsresa.se

Klubbmästare:

Stefan Karlsson
072-189 23 76
klubbmastare@sgsresa.se

Briefingansvarig:

Christina Völcker
076-897 72 78
briefing@sgsresa.se

Resemästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00
resemastare@sgsresa.se

Ledamöter:

Isabel Olesen
+45 613 032 64
ledamot@sgsresa.se
Magnus Andersson
042-14 67 51
ledamot@sgsresa.se
Kerstin Strandskog
076-174 02 62
ledamot@sgsresa.se

Innehåll

4	Ordföranden har ordet ...	19	Profilen
7	Strövtåg på Mallorca, del II	20	I elefanternas fotspår ...
10	Vår mötet i Uddevalla 2022	28	Resemästarens sidor
16	Navigare necesse est, vivere non est necesse		Omslagsbild: Ulla Åmand: Statyn bomullsspinnerkan av Peter Linde
-

Vi är glada att kunna hälsa följande nya medlemmar välkomna i SGS:

Birgitta och Bernt Lernhage
Örebro

Marie-Louise och Roger Johansson
Västerås

Leif Rausenstierna, Strömstad

Ella Holme Hansen och
Erik Wind Hansen
Hellerup, Danmark

Vi på redaktionen vädjar till våra medlemmar att skicka in bidrag till Briefing. Det behöver inte vara så utförligt, utan det räcker gott med kortare bidrag. Man får gräva i notiser från gamla resor nu när resandet efter pandemin ännu inte kommit igång på allvar. Du kanske har ett boktips att komma med eller ett roligt reseminne att berätta eller varför inte tipsa om ett smultronställe du har hittat.

Ordföranden har ordet ...

Donsö 31 maj 2022

Det har blivit dags för mig att skriva ordförandeordet för Briefings 123:e nummer. Det har varit några få dubbelnummer, men nästan så många utgåvor har gjorts sedan starten med nummer 1 för ganska många år sedan. Jag sitter mitt i en tämligen speciell situation, inte minst för att jag för bara två dagar sedan befann mig i Uddevalla och hade den stora, stora glädjen att möta nästan 100 SGS:are som helt uppenbart hade längtat i två långa, besvärliga år på att åter få träffas. Dagarna efter ett möte är en känsla av upprymdhet över alla goa (som vi säger i Göteborg) möten, inspirerande föredrag och lätnad när den konstanta stressen och oron över att allt ska fungera äntligen har släppt. Det är också en lite ovanlig känsla för min och Evas del, för vi har ägnat det senaste halvåret åt att bygga om i vårt hus och har bland annat gjort om två lite små kök till ett stort och luftigt med utsikt i alla fyra väderstreck och dessutom havsutsikt åt åtminstone tre av dem. När man börjar riva lite i ett drygt hundraårigt hus upptäcker man allt som oftast att det är mer än man ursprungligen har tänkt som behöver åtgärdas och att det är klokt att passa på när man ändå är i gång. Kort sagt så har det tagit mycket längre tid än vi trodde och planerade för och inneburit en vår utan kök och med tveksam kosthållning och mycket tråkig mikromat. Just nu har vi dock nästan nått målet och det återstår bara någon dags arbete innan vi kan börja flytta in i ett nytt och fint kök och äntligen kunna laga lite "riktig" mat. Nu blir det inte riktigt så, eftersom vi redan i höstas bestämde och bokade in oss för vår fjärde tur till den fantastiska Gotska Sandön. Nu packar vi för det i stället för att tömma flyttkartongerna från husgeråd och flytta in i våra nya skåp och lådor. Lika fullt ser vi mycket fram emot att än en gång få besöka en av våra

Anders
Gezelius

absoluta favoritplatser på jorden och ett ställe som vi ständigt längtar till.

Om programmet i Uddevalla och hur det fungerade där, kan ni läsa om på annan plats i Briefing så jag ska inte ta upp några detaljer därifrån, men jag kan inte undgå att fundera över hur mycket gemenskapen i föreningen betyder när så många sätter av en helg för att äntligen få träffas igen. Det värmer verkligen i hjärtat. En sak som på olika sätt ventilerades under mötet måste jag dock ta upp och det är något som i stor utsträckning upptar min tid och mina tankar. Utgångspunkten för det är det faktum att vi under pandemiåren, men även innan dess, ständigt har minskat i antal medlemmar och att vi därför som en följd av det, liksom av andra omständigheter, har en kraftigt försämrad ekonomi. Tack vare att vi har skött oss mycket väl tidigare, så är det ingen omedelbar kris, men utvecklingen kan inte få fortsätta så här om vi ska kunna finnas kvar som förening. I praktiken är det så att årsavgiften inte på långa vägar räcker till för de löpande utgifter vi har. Den största utgiften vi har är Briefing och jag vet att många verkligen uppskattar att få medlemstidningen i brevlådan några gånger om året. En möjlig utveckling är ju att bara göra Briefing tillgänglig på nätet, men jag är väl medveten om att flera av våra medlemmar inte har tillgång till eller känner sig bekväma med det. Något måste vi göra och alla förslag mottar vi i styrelsen med öppna armar och har förhoppningar om goda idéer. Det gäller naturligtvis också olika sätt att få bättre ekonomi, framför allt att få många fler medlemmar! Alltså, gör vad ni kan för att locka många att komma till den här trevliga föreningen!

Ett av besluten som togs på årsmötet i Uddevalla var att höja medlemsavgiften för

2023 till 350 kr för enskild medlem och till 100 för familjemedlem. Ett mycket tydligt exempel som också glädde mig storligen var att det under diskussionen om medlemsavgift inte kom ett enda önskemål om bibehållen avgift utan i stället flera förslag om att vi skulle höja ytterligare!

Ett annat viktigt beslut i Uddevalla var att vi med erfarenheten av den senaste inbjudan till veckoslutsträff, som vi av olika skäl inte kunde skicka ut via Briefing som vi brukar, förstod att vi mycket väl kunde lägga ut inbjudan på hemsidan och komplettera med information per brev till de vi vet att vi inte når på det sättet. Möjligen missade vi någon och ber i så fall om ursäkt för det. Det sättet att kalla till veckoslutsträff på har många fördelar. Dels är vi inte hänvisade till utgivningen av Briefing som kräver mycket, mycket lång framförhållning och lika fullt ofta drabbas av förseningar som sätter käppar i hjulet för oss. Vi blir alltså mycket mer flexibla, kan fatta snabbare beslut och sparar in den ganska stora extrakostnaden för att bifoga inbjudan. Vi får då komplettera med inbjudan brevledes till de som inte har tillgång till SGS hemsida.

Det här belyser ett mycket stort problem för oss i styrelsen, som gärna vill att våra medlemmar snabbt och enkelt ska kunna nås med ny information när sådan finns, berätta om nyheter, diskutera problem, möjligheter och vad det än kan vara som vi behöver ta upp. Problemet här är, att eftersom vi vet att några inte vill eller kan ta emot information via e-post och hemsida, så måste vi avstå från möjligheter vi har för att inte uppfattas som orättvisa. Frågan blir i klartext hur länge man kan begära att det stora flertalet inte ska kunna utnyttja de utmärkta fördelar som finns med, vid det här laget inte särskilt nya, sätt att kommunicera och informera. Jag har full förståelse för att man kan känna sig främmande inför det man inte känner sig bekväm med, men jag kan rekommendera besök på ett vanligt bibliotek, där jag vet att man erbjuds både tillgång till och hjälp med att t.ex. få en egen e-postadress och att läsa olika hemsidor. Mycket spännande finns det där och inte

minst vår egen hemsida, sgsresa.se.

För att försäkra oss om att det ska fungera så bra som möjligt i fortsättningen uppmanar jag alla som har möjlighet att:

- Se till att din e-postadress på hemsidan är helt korrekt.
- Se till att du har aktiverat avisering om nyheter på hemsidan.

Om du inte kan ta emot information annat än via vanlig post eller telefon, skriv ett brev till mig, (adressen står i Briefing) så ser jag till att vi alla vet om att du behöver information på det sättet.

Det är också bra att se till att adress och telefonnummer är uppdaterade, så allt stämmer i medlemsregistret.

Sist och slutligen vill jag uppmana er alla att värva många nya medlemmar, skriva om era äventyr och upplevelser i Briefing och naturligtvis att ha en lång och skön sommar och så ses vi igen i höst!

Tillfälligt "kök" i biblioteket med kaffebruggare, vattenkokare och mikrovågsugn som enda matlagingsmöjlighet – och diska fick vi göra i duschen.

Här var det nog som värst, uppbrutet golv, bärande vägg på väg att tas ner och bara bråte, sågspån och tegeldamm överallt.

Här kommer ett digitalt vykort från resan till Egypten i februari.
 Hälsningar från en blåsig Gizaplatå med de tre stora pyramiderna, som tre generationer kungar, Cheops, Chefren och Mykerinos lät uppföra 2500 år f.Kr. Vi fick till och med lite regn!
 Nisse, Ingrid, Micke, Lotta, Märten, Ulla-Britt, Birgitta, Muhammed, Peter, Birgitta, Göran, Bodil och Jan

Strövtåg på Mallorca, del II

Text och bild: Gunilla Broberg

Tisdag 26/3

Tidigt på morgonen tassade vi ner i receptionen och tog varsin frukostpåse på väg ut till bussen. Från den vackra järnvägsstationen vid Plaza España skulle vi ut och åka tåg. Den "röda pilen" med den häpnadsväckande medelhastigheten 27 km/tim avgick punktligt kl 8.00. Järnvägen kom till på privat initiativ för att underlätta transporten av apelsiner från Sóller till Palma och invigdes 1912. Ut från Palma åkte vi över slätten med sina enorma mandelodlingar, och via ett stort antal tunnlar kom vi fram till Sóller. Staden ligger vackert i en dalgång och smala gränder letar sig ut från torget med kyrkan. Efter att ha strosat runt en stund i Sóller antrade vi nästa transportmedel; den gamla spårvagnen ner till Puerto Sóller.

På hamnpromenaden delade vi upp bördorna mellan oss och startade så äntligen vårt strövtåg. Ut ur Puerto Sóller och upp på en åsne stig. Här höll arbetare på att röja gräs och sly och bränna grenar. Just som stigen började leda lätt nedåt stannade vi vid en gammal brunn och en ho. Där, under ett fikonträd, började dagens kokkar skära upp maten. Färs k gröns sparris, blåmögelost, paté och sist

men inte minst bakverket ensaimada con crema.

Från vår picknickplats ledde en mycket välrösad stig fram till en mallorkinsk lantgård. En herde gick och vallade sin fårs kock. Deras klockor klämtade under olivträden och den pastorala idyllen var total. Flera gånger var vi tvungna att stanna upp och beundra de otroliga murverken som under århundraden vuxit upp överallt på ön. Så mycket arbete det ligger bakom! Man förstår att de behövs, det hade varit mycket stenigt och brant om de inte funnits. Efter bara fyra kilometers vandring stod vår buss och väntade på oss.

En snabb förvandling från svettiga vandrare till storstadsvarelser skedde innan vi steg ombord på bussen för att bli körda till centrum av Palma. Väl där gjorde vi en stadsrundtur till fots och började med att beundra Grand Hotel och Plaza Grande. Under vår väg passerade vi fina Gaudiinspirerade fasader, smala gränder och ståtliga torg. Vid Sankta Eulaliakyrkan fick vi höra lite om Llull och hans förvandling från kvinnokarl till munk, författare, lärare och missionär. I de arabiska baden från 900-talet stod vi och fantiserade om hur det måste ha sett ut då de var fyllda av ånga och människokroppar. Så vek vi av ner mot Parque del Mar och katedralen. Den kom till efter att kung Jaime I i en svår storm 1229 utför Mallorca avgav ett löfte till Gud om att bygga världens största katedral, om han bara kom i land och lyckades med att erövra ön från araberna. Här avslutade vi vår promenad.

Onsdag 27/3

På morgonen packade vi våra rygg-säckar och chauffören packade in våra väskor och en massa mat i bagageutrymmet. Därefter åkte vi norrut och nådde Sóller genom den tre kilometer långa och skandalomsusade tunneln. Så åkte vi uppåt till utsiktsplatsen Ses Barques på 400 meter över havet. Efter att ha beundrat utsikten ner mot kusten gav vi oss ut på veckans långvandring. Genom olivlundarna, förbi en liten källa kantad av spåda ormbunkar, venushår. Vi såg falkar kretsa i den blåa himlen ovanför oss. Nere i botten av dalgången stannade vi till vid gården Bålitx d'Avall. Vi provade deras apelsiner pressade till juice. Lite surare än Sóllerapelsinerna, men mycket uppriskande. Vi tittade också in i uthusen och Sara berättade om hur det går till att pressa olja ur oliverna.

Dagens jobbigaste etapp var stigningen på 300 höjdmeter, men det verkade inte vara något som helst problem för någon. Väl uppe i passet sökte vi oss lite neråt tills Sara vinkade med den rutiga duken på en rund och plan plats. Jordgubbarna var i perfekt skick, så vi kunde låta oss väl smaka av dem och andra delikatesser. Efter maten hade vi en spektakulär vandring med strålande sol, havet långt nedanför oss och en hel del blommor.

Efter lite uppiggande torkad frukt var det dags att ta sig ner till havsnivå igen och närmare bestämt till Cala Tuent. I bukten badade vi fötterna och var helt överens om att det var tillräckligt. Det var kallt!

Med buss tog vi oss via ett stort antal hårnålskurvor över 700 höjdmeter uppåt. Vi passerade genom Sa Corbata, slipsknoten, där vägen verkligen slår knut på sig själv. Märkliga kalkstensformationer kantade vår väg och färgskalan gick i sobert grått och grönt med får som rörliga vita fläckar. Strax var vi framme vid vårt kloster, Lluç, där vi skulle tillbringa natten.

Anledningen till att klostret kom till är att en liten pojke på 1200-talet hittade en svart madonna då han var ute och vallade sina djur. Man märkte snart att figuren hade starka krafter och ett litet kapell byggdes på platsen. Snart utvidgades verksamheten till ett kloster och härbärke för att ta emot pilgrimer.

Vid halv åttatiden träffades vi i kyrkan för att lyssna till klosterskolans berömda gosskör, Els Blavets. Gossarna framförde några nummer och lät som rena änglakören! Så tågade vi mot matsalen där vi avnjöt en soppa till förrätt, arroz brut, följd av grillad kylling med sallad, potatis och aioli. Rödvin, bröd och oliver därtill. Till dessert bjöds mandelkaka med mandelglass och kaffe. Två stora flaskor Hierbas

ställdes fram på vårt bord. Vi lyckades inte tömma dem även om vi försökte.

Torsdag 28/3

I den lite kyliga morgonen uppe i klostret värmdes vi oss med nybakade frallor och varmt kaffe eller te. Vi packade in oss i bussen och begav oss mot Pollença, där Sara köpte lite nybakat bröd till vår lunch. Så passerade vi genom Alcudia. Idag är det mest en charterdestination och övervintringsplats för nordeuropéer, men här låg en stad kallad Pollentia grundad av romarna år 123 före Kristi födelse. Den skövlades och de överlevande byggde dagens Pollença. Alcudia byggdes upp på 900-talet av araberna med stenar från den gamla romerska staden. Resterna av en amfiteater är det tydligaste spåret av romarna idag.

Strax utanför Alcudia ligger nationalparken S´Albufera, ett våtmarksområde som besöks under kortare eller längre tid av en mängd fåglar, bland annat kohäger, stytlöpare, rödhuvad dykand, silkeshäger, sothöna, purpurhöna, skedand, rödbena och cettissångare. Efter ett tag började våra knorrande magar överrösta fåglarna och vi begav oss till Playa de Muro. Med maten på ett bord och oss själva på en fälld tall kunde vi prova bläckfisk, korvar, en ost inlindad i vinblad, färska dadlar och en härlig äppelkaka bland annat. För hälsans skull drack vi palo, en likör baserad på johannesbrödsträdets frukter. Svart som gammal motorolja var den men den sågs vara bra mot malaria, som var ett problem på ön under 1800-talet. Därefter styrde vi kosan mot Palma. Svaga snarkningar hördes här och där bak i bussen.

På kvällen serverades vi en riktig spansk paella. Eftersom det var skärtorsdag var det ett utmärkt tillfälle att beskåda Palmas berömda påskprocession med tusentals deltagare iklädda ”strutar”. Många bar på kors, ljus eller hela blomsteruppsättningar med krucifix i.

Långfredag 29/3

Låga, mörka, hotande moln låg över Palmabukten. Då vi åkte uppåt i bergskedjan Tramuntana började tunga regndroppar falla. Vid Cuberdammen på 800 meter över havet regnade det och det blåste dessutom ordentligt. Vi drog på oss regnkläder och fördelade mat och vin mellan oss. Det var trots allt skönt att ge sig ut. Dammen, som är reservoar för dricksvatten, var fylld till den högsta nivån på 16 år. I änden av dammen gick vi genom en liten skog av aleppotallar. Bakom några klippor fann vi skydd för vinden och bredde ut duken. Idag blev det lite av cocktailparty med vinglasen i ena handen och maten i den andra. Det var vått och kallt men humöret var

det inget fel på. Starka korvar, fårost, vitlöksbröd och grönsaker följt av kvittengelé med färskost. Så var det dags för tappra försök att göra bakelser med vispgräddade och mandelkräm. När vi ätit färdigt packade vi snabbt ihop och vandrade tillbaka mot dammen och bussen. I bussen väntade värmen. Vi tog av oss de våta regnkädrarna och klättrade in. Vi bestämde oss för att åka raka vägen hem till hotellet för att få upp värmen igen. I baren satt vi sen och myste med te med rom och smörgåsar.

På kvällen samlades vi i receptionen för att med taxi ta oss till restaurang Sa Premsa. Restaurangen är inrymd i ett gammalt vinlager, vilket stora tunnor längs med väggarna påminner om. Vi tog plats vid ett långbord mitt i lokalen och in kom olika tapas. Vi provade på frito malloquin (med lever i), tumbet (en grönsaksrätt), sniglar med vitlöksmajonnäs, friterad bläckfisk, linser med vitlök och små salta grillade paprikor. Mallorkinskt rödvin från Binnisalem ackompanjerade maten. Till dessert åt vi tarta de queso, en slags ostkaka och vi avslutade kvällen med kaffe eller te, med eller utan rom. Lokalen var vid det här laget fylld av superande palmabor och stämningen och ljudnivån var hög. Taxi tillbaka till hotellet.

Påskafton 30/3

Vi som skulle flyga till Landvetter blev hämtade på hotellet medan de flesta fortfarande låg och sov. Övriga hade dagen till egen disposition, innan det blev dags även för dem att bege sig till flygplatsen.

Värmötet i Uddevalla 2022, lördagen den 28 maj

text: Ulla Åmand

Hotellfrukost är en ständig dröm, så blev den verklighet denna lördag. Morgonpigga SGS-are fyllde upp bra på hotellet. 98 var vi.

”Det okända Egypten” SGS-resan med Nils Billing berättade Ingrid Lindahl om. Till synes hur många som helst intressanta upplevelser och kunskaper kan inhämtas på en 10-dagars resa med en superkunnig guide. Nils läste hieroglyfer flytande och berättade om pyramider och tempel som i en förtrollad värld. Hans rika kunskap ”delades ut” och vägarna var långt ifrån en vanlig turistresa till Egypten. Några gravar och fynd var helt nyöppnade och hade inte tidigare visats för besökare! I de flesta pyramiderna har gravplundrarna gjort ett väldigt bra jobb. Där faraonerna ligger med fina frisyrier är det fotoförbud med vanlig kamera, men med mobilen var det ok! Nattåget gick till bl. a Konungarnas dal. Slutklämmen var en uppskattad 4-dagars kryssning på Nassersjön och ännu fler intressanta tempel.

Styrelsen informerar: Berättas på annan plats i Briefing. Skriver kort här att inför SGS 35-årsjubileum nästa år planeras en kryssning Strasbourg-Amsterdam, 8 dagar (under april för att säkra vattennivån). Gränslösa Resor har gjort ett förslag med samma fina båt som vi kryssade med på Mosel under 30-års-festen. Men den hösten kom vi inte ut på Rhen för det var lågt

vattenstånd. Blir det kryssning blir det inget vårmöte 2023.

Hösten 2022 blir det träff i Gävle och hösten 2023 troligen i Tranås.

Förmiddagskaffe stod det på programmet. KAKBUFFÉ av värsta kaliber kallar jag det. Och varje gång det var fika kom pajer, kakor, godis.....i alla smaker och former.

Augustas resa: Systrarna Kerstin Melin och Sara Azzam reste i sin farmors mormors fotspår i tidstypiska kläder. Det blev till släktforskning både i tid och rum när systrarna blev pensionärer!

Allt sprunget ur en dagbok skriven under resan genom Europa 1847 av en mycket ung Augusta. Det var ångbåt från Stockholm till Travemünde. Sen till Lübeck, Berlin, Dresden, Prag m.m. När Augusta kom till Hamburg tyckte hon "att det var det bästa Gud skapat" och stannade där över en vecka. Augusta reste i Europa innan hon var 20 år fyllda. Sorgligt nog dog Augusta i tbc endast 28 år gammal och lämnade make och en 10 månader gammal dotter efter sig.

Och som systrarna berättade med inlevelse och vackra bilder! Otaliga tidstypiska klädskapningar har de sytt upp med äkta "fras" i underkjolarna, snörliv, pantalonger och långa kjolar. Tyger o spetsar hittar de på second hand butiker. Resväskorna för att få med sig alla kläder inkl. sjalar och hattar var STORA. Och platserna i Europa var spännande ställen. Allt har de dokumenterat i en bok och de är flitiga

på sociala medier och har naturligtvis egen hemsida www.augustasresa.se.

Systrarna har också rest med ångaren Bohuslän i tidstypiska svarta sidenklänningar. Det var det finaste som fanns då och har inget med sorg att göra. De har badat tidstypiskt vid anrika Gustavsbergs kurbad i Uddevalla. Slott och gårdar vid Mälaren har de också besökt med sina "klänningar" och de förnyat garderoben hela tiden.

De väcker naturligtvis STOR uppståndelse under sina resor. Många, många vill prata och fråga, så ibland på långresan blev det jeans på för att bara få vara "osynliga"!

Vi hade tur som fick träffa de entusiastiska och duktiga systrarna på vår 2 gånger uppskjutna majträff. Att det klaffade fastän en av systrarna bor i USA, där det fortfarande är Covid-restriktioner, berodde på att Kristina Bergman kan "tråckla ihop" det mesta.

Årsmötesförhandlingar: Ett fysiskt årsmöte genomfördes. Alla handlingar finns på hemsidan. Anders höll vant och handfast i klubban. Verksamhetsberättelse för de tre sista åren presenterades. Val och omval genomfördes. Medlemmar kom till tals. Styrelsen med kassör och revisorer har som vanligt gjort en fantastisk insats för föreningen. Men ingen kan trola och de sista åren har satt negativa spår både i antalet medlemmar och ekonomi. Mötet andades ändå stor optimism. SGS har överlevt krisen. Nya möten och resor planeras. Hur trevligt som helst!

Bohusläns museum besöktes på "egen hand". Där finns verkligen historia, kultur och samtidskonst i en vacker byggnad i 2 våningar. Flera permanenta rum. Jag fascineras av hur Bohuslän med sitt steniga och karga kustlandskap och havet som huvudperson gett människorna ett mycket strävsamt liv. Både ljusa och mörka tider. Så duktiga människorna blev på att försörja sig och överleva. Och de är gestaltade i "små informativa rum" där vi som betraktare kan se hur vass verkligheten var förr.

Båthallen längst in i museet visar storhetstider när lokalt trä- och bygghantverk var på topp. Vilka skapelser som kom till på alla de små varven!

"Bohusstickning" hoppas jag alla såg och många av oss minns. Ett hantverk blev det som skapade arbetstillfällen för kvinnorna i bygder där männen jobbade i stenindustrin. På sent 60-tal sommarjobbade jag med att sälja detta fina hantverk i ett turistcenter. Koftor, jumprar och baskermössor i tunnaste växtfärgade angoragarn. Vilken färgkomposition! Vilken elegans! Och då var det endast "dollarturister" som hade råd att köpa.

Guidad stadsvandring med Anette Bergel. Med inlevelse fick vi en "rundtur på stan". Och mycket fanns att berätta både om historia, nutid och framtid för Uddevalla. Mycket oro och många krigsherrar har passerat. Gränsland som Bohuslän varit har ofta skapat bekymmer med grannarna. Nationalitetsbyte 7 gånger! Stora handelshus och smuggling i kusttrakter gav inte

mycket till stadsinvånarna. Textilindustrin var stor under flera decennier. Varvsindustrin med duktiga entreprenörer överlevde inte heller utländsk konkurrens. Det byggdes jättefartyg. Nanny sjösattes 1978 som sista båt. Hon var 364 m lång och var med sina 79 m bredd det bredaste fartyget som byggts.

Kvällens egna bilder fängslade som alltid alla reseintresserade.

Ann-Britt hade gjort en vandringsresa i Jordaniens mystiska landskap med Pathfinder Travels i Lerum. Hennes fascination för olika ökenlandskap gjorde vandringen till en höjdare. Näterna var dels i beduinläger, dels under bar himmel och så något 5-stjärnigt hotell. Jordaniens mest fotograferade motiv -Petra- besöktes också. Denna arkeologiska pärla var bortglömd i mer än 1000 år!

Eva Knutsson hade rest runt på Kurilerna tillsammans med maken Kent med Äventyrsresor. Fantastiska

bilder visades. En sann fågelskådare har alltid de bästa objektiven på kameran! Öarna är fascinerande. På 1300 km mellan Kamtjatka i norr och Japan i söder finns det ca 50 öar. De 4 sydligaste tillhör idag Japan. Ca 20 000 invånare totalt. Men slutklämmen var att Eva inte behöver resa så långt för att se rubinnäktergalen. Den har poserat på Vargön utanför Trollhättan hela denna vinter och gett många en oförglömlig upplevelse.

Vårmötet i Uddevalla 2022, söndagen den 29 maj

text: Kerstin Thånell

Tyckte att vi var tidigare till frukosten idag söndag, men frukostrummet var redan fyllt av hungriga SGS-are. Hungriga inte endast på frukost utan även på att få veta mer om resor till olika platser i världen. På frukostbordet saknades ingenting – alla kunde mätta och belättna släntra in till föreläsningssalen, som vi nu hittade ganska lätt till. Här väntade oss ett späckat program med bildvisningar från vitt skilda platser på vår jord.

Bodil Eckert berättade om en resa som hon och Jan gjort för mer än 10 år sen. Den gick till Wrangelön utanför nordöstra Sibiriens kust. Ön ligger på 71:a breddgraden och Kerstin Strandberg avslutade sin resa på 69:e breddgraden i Kiruna. Hon hade åkt längs den vackra Höga Kusten och sen med rälsbuss på inlandsbanan för att nå Kiruna. Där besöktes bl.a. den stora vackra kyrkan samt även det lilla

kapellet i Jukkasjärvi. Vi kunde på så sätt jämföra dessa nordliga kyrkobyggnader med den ståtliga katedralen i Sevilla. Den hade Isabel Olesen besökt under sin resa i Andalusien och Gibraltar. Om Bodil och Jan gjorde sin resa för länge sedan, så gick de två sista av stapeln under pandemin.

Visst gör vi SGS-are resor kors och tvärs över jordklotet för att uppleva och lära oss om vår värld. Dagens sista resenär har ett helt annat syfte med sina resor. Åsa Molde har också rest till många otillgängliga platser – men med ett syfte att hjälpa människor och vara till nytta. Åsa är kirurg och har opererat krigsskadade i många länder. Jag tror att alla blev starkt berörda av hennes berättelse om ett liv i Röda Korsets tjänst. Hennes första uppdrag var på 90-talet och gick till Etiopien, där de flesta skadade också var HIV-infekterade. Detta var före bromsmedicinernas tid. Efter att ha opererat i många oroshärdar fick Åsa andra uppdrag i Internationella Röda Korset. Hon berättade om ICRC:s arbete bland krigsfångar – ett arbete som är väldigt lite känt i Sverige. Åsas berättelse gjorde ett starkt intryck på oss alla och jag tror att många fick en lite annan syn på Röda Korsets betydelse i världen.

Den första vår-träffen sedan 2019 led mot sitt slut och Anders tog till orda och avtackade alla som gjort träffen så bra. Han inbjöd också till hösträff i Gävle under allhelgonahelgen.

Efter en lunch lika god som de övriga måltiderna reste var och en hem till sitt – mycket nöjda och belättna med att vi kunnat träffas i Uddevalla.

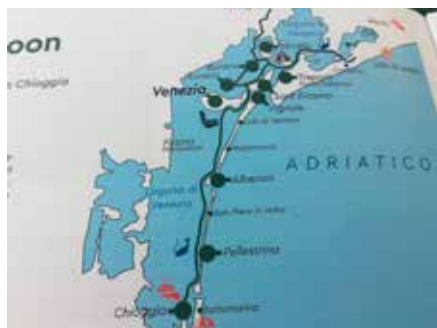

Navigare necesse est, vivere non est necesse

text och bild: Christoffer Lundén

Att segla är nödvändigt, att leva är inte nödvändigt.... Skall ha yttrats av den romerske fältherren Pompejus år 56 f.Kr., när han insisterade på att en flotta med spannmål skulle segla från Afrika till Rom över ett stormigt Medelhav.

Särskilt stormigt var det inte, när vi under 10 dagar seglade på Venediglagunen.

Jag föredrar numera, i mitt vingliga tillstånd, att segla med fartyg som inte lutar och där man inte ständigt ska dra i en massa rep och skot, alltså motorbåt. Ni har tidigare kunnat läsa i Hänt om den charmanta flodturen på Charmante. Vi for nu med samma gäng på Venediglagunen och besökte dess pittoreska små samhällen på insidan av den långa och smala ön Lido, som utgör den östliga delen av Venediglagunen. För mig var Venedig tidigare en stad med en

massa kanaler, på vilka man kunde färdas med gondol. Lagunen bjuder på mycket mer. Venedig erbjuder bekvämt direktflyg från Köpenhamn till flygplatsen Marco Polo. Den är uppkallad efter stadens store son Marco Polo, som år 1271 begav sig ut på upptäcktsfärd landvägen till Asien och Kina, en liten tur som skulle vara i 24 år. Tillsammans med sin pappa och farbror och 200 munkar begav de sig österut. Munkarna återvände efter en tid till Europa, men Marco Polo fortsatte med stor möda för att bl.a. besöka den mongoliske härskaren Kublai Khan. Marco Polo återvände till Venedig efter 24 år.

Så lång tid tog inte vår bussresa till den lilla byn Casier, där vår armada av båtar låg förtöjd. Båtarna var till storlek och utseende ganska lika de vi hyrde på floden Charante två år tidigare, se Hänt 4 från 2019. Åtta kojplatser, välutrustad med rymlig kajuta och två badrum och separata duschar. Gott om plats uppe på däck under rejält soltak. Efter några timmars färd längs floden Sile kom vi till en sluss vid Portegrandi.

I fem knops fart gick vi tidvis i smala farleder med dyktalber, som höll oss mitt i farleden. Att navigera i detta mycket grunda vatten förenklas genom ett system av dyktalber anvisande farleder. Med hjälp av detaljerat sjökort och GPS dessutom kände vi oss trygga, då djupet strax utanför leden är grunt och lömskt. Lagunen består till 80% av saltträsk och grunda områden. Båtarna har ett djupgående på ca 40-50 centimeter, men ingen grundstötning drabbade vår armada på fem båtar. Väl inne i lagunen närmade vi oss Venedig med Kampanilen på Markusplatsen som riktmärke.

En mäktig upplevelse att segla förbi staden på egen köl! Vi förtöjde två nätter i en gästhamn, tillhörande marinen, vid Marina Santelena.

Klockan i basens kyrktorn alldeles vid kajkanten väckte alla sjuosvare och unga sjömän hemmahörande här. Hamnen är centralt belägen med gångavstånd till Markusplatsen, alternativt och enkelt med vaporetton, Venedigs båtbuskar. De förbinder alla platser och öar i Venediglagunen.

I Venedig hade vår fixare och arrangör Ted ordnat med ett besök på gondolvarvet i denna vattenburna stad.

Andra intressanta öar vi besökte var t.ex. Torcello, där Ernest Hemingway övervintrade och ägnade sig åt sjöfångeljakt. Basilikan på ön, Basilika de Santa Maria Assento, är mäktig och känd för sina mosaikbilder. Att segla i denna arkipelag med spektakulära ön Venedig i sin helhet är fantastiskt med en omkringliggande färgsprakande övärld, även dessa öar med ett otal genomkorsande kanaler. Ön Burano gästade vi vid två tillfällen.

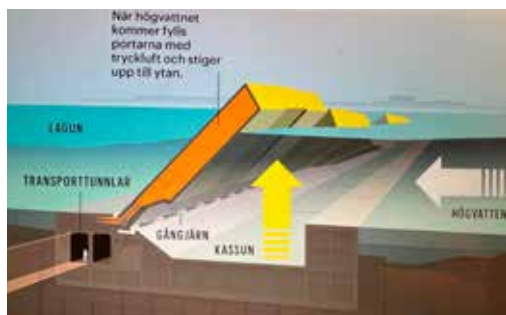

Det är en färgstark ö med hus målade i kraftiga pastellfärger, en av de mest fascinerande öarna i hela lagunen. Stadens kyrka har ett torn, som lutar betänkligt.

Vi lämnade dessa charmiga öar för att i långsam takt, 5-6 knops fart, segla söderut längs den långsträckt öen Lido, som utgör en barriär mot Adriatiska havet. Vår vän Carlos, arkitekt och delägare i båtflottan, förklarade grundligt hur systemet med de nya slussportarna fungerar. De ligger som stora dammluckor eller kassuner på botten. De höjs genom att de fylls med tryckluft och ställer sig upp och

stänger till öppningen mellan två öar. De har använts vid två tillfällen och tas i bruk då man befärdar extremt högvatten i lagunen pga kraftig sydlig vind i Adriatiska havet och kraftig flod. De tre inloppen, Lidoinloppet, Malamoccoinloppet samt Chioggia-inloppet blockeras av de 35 kassunerna liggande på havsbotten. De ingår i ett gigantiskt byggnadsprojekt på 50 miljarder inklusive alla mutor och pengar som bara försvann, kallat MOSE (Modulo sperimentale elettomeccanico). Detta skall rädda Venedig vid Acqua alta, extremt högvatten. Utlösande faktor till bygget var en flodvåg, som drog in i lagunen den 4 november 1966. Den mätte 194 cm över medelvattenståndet och lade hela staden under vatten.

Ön Pellestrina är också den en smal havsbarriär med långa sandstränder på utsidan för bad och på insidan hamnar för många fiskebåtar. Längst ner i söder i Venediglagunen ligger Choggia, ett litet intressant samhälle med bra restauranger och caféer och en livlig fiskehamn. Bevis på detta fick vi, när vi bjöds på en utsökt 4-rätters middag, som vår researrangör Ted Willes med vapendragaren Macho bjöd in till på stans bästa restaurang.

Varje torsdag hålls lagunens största loppmarknad på stora gatan, dessutom daglig marknad med grönsaker och fisk. Utöver calamares finns det fortfarande en mängd fisk i denna del av Adriatiska havet, märkligt nog.

Ytterligare några öar besöktes på vägen tillbaka mot slussarna vid Portegrandi, för att åter segla upp

längs floden Sile till hemmahamnen Casier. På kvällen ny pizzakväll på den lokala pizzerian med dess utsökta gigantiska pizzor, för att nästa morgon färdas tillbaka till flygplatsen Marco Polo. Venedig är inte bara en ö med Canale Grande och Rialtobron. Mängder av öar och trevliga hamnar bjuder in till ett stort och varierat utbud av upplevelser.

SGS - profilen

Franco Lazzari

- 1. När och hur blev du medlem i SGS?**
Jag blev medlem år 2000.
- 2. Har du deltagit i något av föreningens vår-och höstmöten?**
Ja, det har jag gjort.
- 3. Din bästa resa hittills? (Behöver inte vara en SGS-resa)?**
Det kan jag inte svara på.
- 4. Din drömrresa om du varken behöver ta hänsyn till tid, pengar, hälsa eller tillståndet i världen.**
Det skulle vara Marocko.
- 5. Vad har du alltid med dig när du reser?**
Min kamera är alltid med.
- 6. Vad vill du helst läsa i Briefing?**
Jag läser gärna resedagböcker.

I elefanternas fotspår rakt in i lejonkulan

Text och bild: Gunilla Broberg

V¹, dottern och jag, lämnade Sverige den 30 maj 1995 och efter flygbyte i London anlände vi morgonen därpå till Johannesburg. Efter att ha checkat in på hotellet och ägnat förmiddagen åt shopping tog vi en guidad rundtur. Vi fick se allt mellan nedlagda guldgruvor och byggandet av en ny rugbyarena via en hälsokostaffär.

Morgonen därpå träffades alla safariresenärer utanför hotellet. Gruppen visade sig bestå av fem sydafrikaner, fyra nyzeeländare, två australiensare samt Marita och jag. Där var också vår guide Geoff. Vi började vår färd norrut mot Francistown. Djurlivet längs vägen bestod mest av boskap men vi såg en apa och några pärlhöns. Väl framme i Francistown var det dags för vår första lektion i urlastning av safaribussen och uppsättning av våra tält. För att göra det lite extra svårt fick vi genomföra resningen i mörker med bara en gasollampa tio meter bort samt en med munnen hållen ficklampa som enda ljuskällor. Under tiden lagade

Geoff Spagetti bolognese, som vi sedan åt sittande runt lägerelden medan vi lärde känna varandra lite bättre.

Nästa morgon var det upp tidigt för att hinna packa ihop tält, äta frukost och packa bussen för att sedan kunna ge oss av så fort det ljusnat. På slaget klockan 7 var vi på väg mot Maun. Dagens första stopp gjorde vi vid Makgadikgadi Pans, 1400 km² uttorkade saltsjöar som fylls med vatten under regnperioden. Vatten finns hela tiden under ytan och minst tre veckor måste förflyta sedan senaste regnet innan det är säkert att köra bil där. Här såg vi en springbock, en schakal och ett antal strutsar. Fågellivet är annars stort här under rätt säsong men nu såg vi, förutom strutsarna, bara sekreterarfåglar och några tättingar. Under senare delen av dagen passerade vi ett överkört djur och kunde se gamar cirkla ovanför. Vi fick även se tre giraffhonor med ungar som spatserade över

vägen med sina eleganta sjumilasteg. En liten stenbock iakttog oss medan vi iakttog girafferna och lite längre fram längs vägen skrämde vi iväg två små vårtsvin som rusade in i vegetationen med svansarna i vädret. Väl framme i Maun hann vi med ett dopp i poolen innan maten var klar. Den kvällen fick vi lära oss att sätta upp regnskydden över tälten men innan vi var klara hade alla tio regndropparna fallit.

Nästa morgon ägnades åt shopping och bankbesök innan vi gav oss upp i små flygplan för att titta på Okavangodeltat från luften. Vi såg flera hjordar av elefanter med en del ungar, olika antiloper, zebror, giraffer, flodhästar och en hjord vattenbufflar på ca 500 djur. Här i Maun anslöt sig vår andre guide, John, till oss. Vi fortsatte sedan en bit norrut med bussen längs ytterkanten av deltat innan vi gav oss in i bushen. Det var nu den riktiga safarin började. Vi såg elefanter, babianer och ett antal olika antiloper medan vi färdades mot deltats inre. På vägen stannade vi då och då och plockade upp våra polers i olika byar vi passerade. Det var dessa män och pojkar som skulle framföra de urholkade trädstammar – mokoros – som vi senare skulle färdas i.

Efter lunchen gav vi oss ut i deltat i mokoro. Efter bara ett litet tag av stillsam, njutningsfylld färd trampade

en elefanthanne ut precis framför oss. Han verkade ganska upprörd och gjorde ett mindre utfall mot mokoron framför vår. Vi kunde höra hur han frustade och även hur det brummade i magen på honom. Efter lite hyssjande och viskande från vår chefspoler tände vår poler eld på ett vassnår för att skrämma iväg elefanten så att vi skulle kunna passera riskfritt. Det sprakade likt ett öresband men det var nog framförallt röken som fick vår ilskne jätte att vandra bort. Sedan fortsatte färden lugnt och stilla till duvornas kuttrande, insekternas surrande och skrik från den grå lorin. Vi såg under färden ytterligare en elefant som passerade över vår vattenkanal, denna gång på lite längre avstånd.

Vår campsite låg omgiven av träd och vi slog upp tälten i skuggan av dessa. Med våra mokoros gav vi oss sedan iväg till ett svalkande bad. Åter i lägret serverades strax efter mörkrets inbrott en utsökt lammgryta. När vi sedan satt runt lägerelden trillade en liten ödla ner från grenverket ovanför oss

rätt i fågelboken Marita och jag just då studerade.

Nästa morgon tog vi åter plats i våra mokoros för att än en gång njuta av en stilla framfart till duvornas lågmälda kuttrande. Vi såg en mindre häger, afrikansk havsörn, afrikansk jacana och kungsfiskare samt gamar som cirklade högt över oss. Lagom till lunch anlände vi till nästa campsite. Efter ett bad tillsammans med flytande elefantskit tack och lov – det kunde varit en krokodil – gjorde vi en första gamewalk på ca 1½ timme. Efter att ha gått en liten bit fick vi se hur omkring 80 babianer i alla storlekar förflyttade sig till sitt natthärbärge efter att ha varit nere vid vattnet och druckit. Under den fortsatta vandringen såg vi en elefant samt flera rörbockar. Från campen kunde vi senare efter mörkrets inbrott höra hur elefanter tog sig fram genom terrängen för att gå ner och dricka alldeles intill oss. Med en stark ficklampa kunde man skymta ryggar på dem. Om man istället lyste ut i det höga gräset kunde man se ögonen på lettjevattenbockar som reflekterade ljuset.

Morgonen därpå tog vi oss en snabbfrukost innan vi gav oss ut på en ny, längre gamewalk. Vi såg först lettjevattenbockar och rörbockar alldeles invid vårt läger. Sedan följde vi efter några elefanter på behörigt avstånd. Våra guider visade stor respekt för elefanterna och höll oss på drygt 100 meters avstånd från dem medan de noggrant iakttog dem för att skönja varje minsta lilla antydan till ilska eller irritation. Efter att ha passerat förbi gnuer fortsatte vi mellan, framför och

bakom elefanter mot ett svagt rytande i fjärran. Vi fick vandra både i elefanternas fotspår och i deras färska och gamla spillning. Vi gick förbi ett vattenhål fullt av fåglar, bl a ibis, pelikan och häger, innan vår spårare ledde oss till lejonkulan. På omkring 100 meters avstånd kunde vi se en gul fläck. Med hjälp av kikare och viss förklaring kunde vi snart se att det var magen på ett litet lejon. Efter ett tag kunde vi se hur en yrvaken halvgammal lejonunge stack upp huvudet intill magen vi alla hade våra kikare riktad mot. Efter ytterligare ett tag reste sig en lejonhona upp bakom vassruggen ungarna låg vid. Hon tyckte inte vi var lika fascinerande som ungen gjorde utan gav sig iväg mot säkrare, lugnare platser och vi kunde höra hur hon kallade på sina fyra halvgamla ungar. Efter denna höjdpunkt vände vi åter mot campen. På hemvägen såg vi vartsvin samt två elefanter på lite närmare håll än vår spårare hade tänkt sig. Efter totalt fyra timmars promenad var vi tillbaka i lägret.

Mitten av dagen ägnades åt siesta eller fågelskådning i lägret. Efter att på eftermiddagen åter tagit oss ett bad bland mer flytande elefantskit begav vi oss i mokoros till flodhästarnas swimmingpool. På omkring 100 meters avstånd kunde vi se flodhästöron som viftade i vattenytan innan de försvann för att dyka upp någon annanstans. Vi kunde även höra deras grymtande, gnäggande och snörvlande medan vi iakttog solnedgången över vattnet. Nästa dag, som faktiskt var Sveriges nationaldag, gick vi upp innan solen för att med bussen lämna deltat och återvända till civilisationen, dvs Maun.

På vägen dit såg vi fler olika antiloper – bl a stenbockar – samt zebror och elefanter. När vi anlände till vår campsite visade det sig att vi hade två elefanter till grannar. Dessa gick och betade på ett öppet fält alldeles intill. Där fanns också en flodhäst. Fältet var egentligen Kwai River, även om vattenmängden var väldigt liten. På kvällarna kom även vårtsvin och diverse antiloper ut ur den omgivande vegetationen.

På eftermiddagen gav vi oss ut på gamedrive. En del av oss satt på taket på bussen och därifrån var utsikten perfekt. Man fick dock se upp för grenar som kunde rispa ben och ansikte. Vi såg krokodiler, flodhästar, rörbockar, vattenbockar, tsessebe, impalor, kudu, gnuer, giraffer, babianer, vårtsvin och honungsgrävling. En hel hjord elefanter på 40-50 djur med flera små ungar passerade över vägen framför oss. De hade gått för att dricka men när vi kom och störde tyckte matriarken inte det var lämpligt att stanna utan ledde hela hjorden in i skogen. Det var en sagolik syn i det sista skymningsljuset. Strax efter detta såg vi vår första hyena. När vi återvände till campen var det fyra elefanter som betade på det lilla fältet, två av dem ca 15 meter från Maritas och mitt tält och vi fick en diskret uppmaning av Geoff att vänta ett tag på att elefanterna skulle dra sig bort. Efter 10 minuter

kunde vi hämta våra grejor och njuta av lyxen av en dusch, även om det fick ske i ficklampanns sken. Medan vi satt och åt denna kväll hade vi sällskap av en hyena. Hon traskade runt oss och fick även smaka lite av vår korb. Under natten vaknade vi vid 4-tiden av lejon som på båda sidor om lägret talade om, både för oss och för varandra, var deras revir slutade. Några hyenor besökte lägret under natten för att utforska soppåsen.

Nästa morgon bar det åter av på gamedrive. Efter att ha sett de vanliga antiloperna, babianerna och zebbrorna samt iakttagit flodhästar med ungar på land fick vi på avstånd se fyra graciösa geparder. Vi försökte ta oss närmare men då gav de sig av eftersom de är relativt skygga djur. Sedan såg vi på avstånd en hyena med ett köttstycke i käften och två schakaler cirklande runt. Strax därefter såg vi dem. Fyra lejon låg och åt på en kudu. Vi stannade och iakttog dem i ca en halvtimme på 20 meters avstånd medan de åt och lapade i sig vatten från en liten

bäck. Sen var det dags för frukosten som intogs tillsammans med impalor och pärlhöns en bra bit ifrån lejonen. Vi stannade vid ett utsiktstorn från vilket det var en härlig utsikt över ett stort vattenhål. Runt detta vattenhål fanns det stora krokodiler som avskräckte från alla tankar på bad. På vägen tillbaka till campen fick vi även se sitatungan, som är en väldigt skygg, ganska luden vattenantilop.

På kvällens gamedrive körde vi fram till en lejonhona som låg och slöade i eftermiddagsolen. När ytterligare två fordon stannade för att titta på henne reste hon sig och gåspade innan hon gav sig av in i skogen. Då blev det genast lite mer action inne bland träden. Några lejonhannar jagade varandra och man kunde höra deras rytande. Vi gav oss ut för att leta efter vattenbufflar och nog hittade vi vattenbufflar. En

enorm hjord på flera hundra bufflar med ungar fanns i den öppna skogen. Efter att ha iakttagit dem och blivit iakttagna av dem begav vi oss vidare. Efter att ha kört mitt bland diverse antiloper m m tog vi, strax före solnedgången, vägen förbi lejonen vi sett

tidigare. Där var de igen. Denna gång låg alla fem ute i gräset så att vi kunde studera dem i skymningsljuset. Det var tre hannar, varav en var dominant. De två andra var gamla och ärriga i ansiktet. Dessutom var det två relativt unga honor. Den dominante hanen iakttog varje liten rörelse vi gjorde medan de andra bara slöade. När vi återvände till campen hade vi åter en elefant utanför tältet samt impalor och några vattenbockar lite längre bort. Vår flodhäst hälsade oss välkomna tillbaka med ett brummande. Aporna verkade mindre glada åt vårt uppdykande eftersom de då inte kunde fortsätta utforska sop-påsen. Efter en utsökt middag lade vi oss och Marita och jag sov som stockar hela natten. Att döma av hur lägret såg ut på morgonen och av de klagomål de flesta andra deltagarna uttryckte hade vi återigen haft besök av hyenor under natten.

På morgonen den 8 juni packade vi återigen ner tälten och begav oss på sandiga vägar till Chobe National Park. På vägen var vi omgivna av impalor, giraffer, zebror, tsessebe, pärlhöns och en och annan elefant. Vi passerade också ett vattenhål som var fullt av olika fåglar bl a afrikansk havsörn, skedstork, ibis, maraboustork och hammarhuvud. I utkanten fanns även vattenbockar. Strax efter lunch anlände vi till vår nya camp. Vi passerade strax innan förbi ett tyskt safarigång som hade problem med motorn och stod mitt i vägen. De hade stått där sedan kl 9 samma morgon. På kvällens gamedrive tog vi med oss tre av tyskarna. Vi passade även på att hämta vatten till dem. På vägen till vattnet fick vi emellertid stanna för att titta på nio lejon

som låg i halvsuggan av en buske. De låg och kelade med varandra och såg ut som söta, aningen stora katter. Man ville gå av och klappa dem men det var nog inget att rekommendera. Precis när vi hämtat vattnet såg vi en flock badande mungos på omkring 20 djur. Vi såg även en caracal, dvs ökenlo. Det är inte helt vanligt att man får se dem eftersom de endast är aktiva i gryning och skymning.

Savuti March, som är en del av Chobe National Park, har förut varit träsk och däremellan vanlig mark beroende på tillrinningen av vatten. Sedan 1979 har floden, som förut bevattnade detta område, helt ändrat sitt lopp och träsket har torkat ur till en grässlätt som döda, spöklika träd vakar över. Dessa träd är akacior som tidigare dött drunkningsdöden. Här såg vi koritrapp, världens tyngsta flygande fågel, samt en mängd lilabröstade blåkråkor. Vi såg gnuer, impalor, elefanter, ett flertal schakaler, zebror och en stor hjord vattenbufflar på väg mot ett vattenhål. Efter att ha sett solen gå ner över Savuti March lämnade vi av våra tre fripassagerare och begav oss tillbaka till campen och middag.

Tidigt nästa morgon gav vi oss åter ut på Savuti March för att se solen gå upp. Zeborna verkar vara de djur som vaknar först. Lite senare såg vi också gnuer och elefanter. En giraff visade, efter viss tvekan, hur ett så långbent djur bär sig åt för att dricka. Vi begav oss sedan vidare och körde även runt i terrängen omkring Savuti March och fick då se, förutom de vanliga impalorna och elefanterna, ett par klippspringare. Det är små antiloper som hoppar om-

kring på klipporna likt alpernas bergsgetter. När vi senare i lägret höll på att göra lunch hade vi en elefant på besök. Han tyckte nog inte vi verkade så trevliga utan gick runt lägret på 30 meters avstånd. Efter att vi hade slöat några timmar i halvsuggan fick safaribussen tjänstgöra som dusch. Därefter bar det av på kvällens gamedrive. Denna gång plockade vi upp alla fyra tyskarna. Väl ute på Savuti March följde vi blicken hos några impalor och vårtsvin för att vid ett vattenhål hitta en ensam, utmärglad lejonhona. Hon var så mager att revbenen syntes tydligt och hon låg och slickade sina tassar. Våra guider talade om att de sett henne redan i julas och att hon sett ännu värre ut då. Vi hade alla stor lust att skänka henne vår middag.

Dagen därpå, som var den 10 juni, lämnade vi Chobe National Park för att

bege oss norrut till Kasane. På eftermiddagen gjorde vi där en båtfärd på Chobe River. Under denna båtfärd fick vi se flera flodhästar med ungar samt elefanter på mycket nära håll. Vi fick även se puku, en antilop som det bara finns 100 exemplar av, alla här, samt kudu, lettjevattenbockar och busk-

bock, Afrikas vackraste antilop. Längs stränderna fanns även krokodiler och vattenleguaner. Fågellivet var också rikligt och förutom de afrikanska havsörnar som fanns längs flodbanken såg vi andra rovfåglar samt maraboustorkar, egyptiska gäss och vithuvade änder. När vi på kvällen satt omkring lägerelden kunde vi höra flodhästarnas snörvlande från floden. Morgonen därpå hade vi sovning men var trots detta tidigt uppe och lämnade Kasane innan beräknad tid. Vi var framme i Victoria Falls strax innan lunch och checkade där in på hotell. Efter att ha lagt diverse kläder i blöt i badkaret gick Marita och jag ut för att se på fallen. Vi gjorde det ganska grundligt, både från Zimbabwe- och Zambiasidan och både uppifrån och nerifrån. Väl tillbaka på hotellet blev det en snabbdusch innan Geoff tog oss till Elephant Hill Hotel, där vi njöt av en middagsbuffé med både eland- och buffelkött.

Påföljande förmiddag ägnade Marita åt försrättning på Zambesifloden. Eftermiddagen ägnade vi åt shopping samt bad i hotellets pool innan vi begav oss iväg till dansuppvisning som hölls på ett folklivsmuseum liknande ett afrikanskt Skansen men utan djur. Vi fick se olika afrikanska stammar uppträda och dansa, bl a på 5 meter höga styltor.

Efter en natts skön sömn började en tröttsam bilresa söderut. Efter en lång dags bilkörning anlände vi medan det fortfarande var ljus till Bulawajo. Nästa natt tillbringade vi i Tshipise, som är känt för sina varma källor. Dagen därpå var den sista på turen.

Efter diverse trubbel med bussen – först läckte den diesel och fick repareras på en verkstad och sedan fick vi punktering på ena bakhjulet – anlände vi till Johannesburg. Marita och jag hann med en viss uppfrysning på hotelltoaletten innan vi tog en taxi till flygplatsen. Efter byte av flyg i London anlände vi strax efter lunchtid den 16 juni till Göteborg. Vårt livs ävenyr var slut.

Resemästarens sidor

Nästa år fyller SGS 35 år och det vill vi fira med en traditionsenlig flodkryssning. Denna gång blir det på Rhen från Strasbourg till Amsterdam. Resan är fortfarande i planeringsstadiet, men som vanligt kommer vi ha en kunnig ciceron med oss och vi vågar utlova många intressanta besök och fina upplevelser. Läs mer nedan och anmäl intresse!

Expedition Sydatlanten har vi tyvärr tvingats ställa in. Under flera år har vi inte kunnat genomföra resan på grund av pandemin. Öarna St Helena och Tristan da Cunha stängdes för besökare och därmed

drogs även flygtrafiken ner till ett minimum. Det är osäkert om vi kommer att kunna stiga av båten på St Helena och flyga ut därifrån. Rederiet vi samarbetar med har friskrivit sig från denna risk och vi ser därför ingen annan möjlighet än att ställa in resan.

Är du anmäld eller har satt upp dig på intresselista till någon av SGS-resorna håller arrangören dig uppdaterad.

Har du frågor om någon SGS-resa eller vill boka dig, kontaktar du researrangören direkt.

Kalendarium

Jubileumskryssning från Strasbourg till Amsterdam

Datum: 1-8 april 2023

Stora tågresan genom Asien – med tåg och båt från Bangkok till Tokyo

3-4 veckor i november 2023
Intresselista!

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia-Sydgeorgien- Tristan da Cunha- St Helena-Johannesburg

Inställd!

Jubileumskryssning – SGS fyller 35 år! Från Strasbourg till Amsterdam

2023 fyller vår kära förening, Scandinavian Geographic Society 35 år. De senaste åren har vi inte kunnat resa och umgås i föreningen så som vi är vana vid och många av oss har saknat det. Vi vill därför kick-starta jubileumsåret 2023 med en traditionsenlig kryssning! På det förra jubileet, hösten 2018, var inte vattengudarna med oss och vi fick åka buss istället för båt längs Rhen, men skam den som ger sig! Nu reser vi på våren då det sällan är brist på vatten. Tre länder står på programmet, då vår kryssning går tvärs genom Europa på floden Rhen från Frankrike i söder, genom Tyskland till Nederländerna i norr. Som vanligt kommer vi att få inspiration och kunskap av en kunnig och uppskattad ciceron ombord. Har du

idéer på trevliga utflykter längs vår rutt, får du gärna prata med Lotta eller Anna-Karin. Förutom Strasbourg och Amsterdam, där kryssningen börjar och slutar, har vi möjlighet att angöra intressanta platser så som till exempel Arnhem, Bonn, Köln, Rüdesheim, Mannheim, Heidelberg och Speyer. Ännu finns möjlighet att påverka vår jubileumskryssnings innehåll!

M/S Leonora – chartrad exklusivt för SGS.

Vi har chartrat det fina fyrstjärniga fartyget M/S Leonora som många av oss är bekanta med från jubileumskryssningen på Mosel. Det borgar för god mat och dryck, trevlig service och bra utrymmen för våra föredrag.

Matsalen är ljus med sina stora panoramafönster och rymlig så att vi alla kan äta vid en gemensam sittning. Till frukost serveras en riklig frukostbuffé. 3-rätterslunchen är en kombination av buffé och bordsservering, medan vår 3-rättersmiddag serveras vid borden. Till luncherna serveras vatten och till middagarna även öl och vin, vilket ingår i resans pris. Ombord finns lounge, en mindre på akterdäck där du fritt kan ta en kopp kaffe och te när du så önskar, samt en stor salong där det finns bar, möjlighet att ta sig en svängom, lyssna på båtens musiker och framför allt regelbundet samlas för att lyssna till vår cicerons intressanta föreläsningar.

Ciceron på resan är Rolf Fredriksson, som har arbetat mer än 30 år som utrikesreporter för Sveriges Television SVT. I flera år har han varit SVT:s Europakorrespondent med Bryssel som bas och med ett särskilt fokus på Tyskland. Det har betytt många reportageresor och besök i Rhendalen och omgivande regioner. Rhendalen är den ekonomiska, politiska och historiska pulsådern för Tyskland, Nederländerna och hela Västeuropa och Rolfs återkommande reportage därifrån är mycket uppskattade. Han har rapporterat om Tysklands enande efter Berlinmurens fall och har ofta haft anledning att besöka Bonn, som ligger vid floden Rhen och som i flera år fortsatte att vara det enade Tysklands huvudstad. Som Europakorrespondent har han även besökt Alsace och Strasbourg oräkneliga gånger, Strasbourg som fransmännen hävdar är den verkliga europeiska huvudstaden.

Fakta om M/S Leonora

- Byggd 2008
- Längd 110 m, bredd 11,45 m
- 67 hytter på 16 kvm med 2 queen size bed som kan ställas ihop till en dubbelsäng
- Hiss mellan våningsplanen (ej till soldäck)
- Restaurang med stora panoramafönster där alla får plats att äta samtidigt
- Bar i stora salongen med stora panoramafönster där alla kan samlas för föredragen
- Aktersalong med fritt kaffe och té
- Sky bistro och bubbelpool på soldäck som är öppna om väder och vind tillåter
- Gym
- Fri wifi i receptionen
- Defibrillator

Budgeterat pris: 20 000–25 000 kr

Tid: 1–8 april 2023

Intresseanmälan: Gränslösa Resor, tel 0151-209 00, mejl info@granslosaresor.se
Programmet väntas vara klart under hösten 2022.

Stora tågresan genom Asien Med tåg och båt från Bangkok till Tokyo

Drömmen om en panasiatisk järnväg går tillbaka till de europeiska kolonialmakternas tid i Kina och Sydostasien. De ville länka samman sina fragmenterade järnvägssystem till ett. Idag kan vi åka snabbtåg i stort sett hela vägen från Bangkok till Shanghai.

Vår resa börjar i Thailand där järnvägen genom Isaanregionen har sina rötter helt tillbaka till kung Chulalongkorn och 1892. Resan fortsätter sedan genom det natursköna Laos. Laotier och thailändare är brödrafolk på var sin sida om Mekongfloden. Innan fransmännens entré som kolonialmakt såg man aldrig den mäktiga floden som gränssättande utan som en länk. Med det helt nya tåget reser vi sedan genom södra Kinas karstlandskap, befol-

kat av talrika minoritetsgrupper. Framme i Shanghai väntar färjan och med slowboat färdas vi mellan finansmetropolerna Shanghai och Osaka. I Japan fortsätter vår resa med tåg och vi utforskar Kyotos kulturarv, njuter av vyer över Fuji och avslutar i Tokyos traditionsbundna, tidlösa modernitet.

Resan är planerad under perioden då taifolken tackar vattengudinnan för regnperiodens vatten till rismarkerna, vilket firas med den graciösa Loi Krathongfestivalen. Flytetyg med blommor och stearinljus driver på floderna och ljuslanternor lyser upp himlen. När vi cirka tre veckor senare anländer till Japan "brinner lönnarna" och höstfärgerna är normalt sett som vackrast.

Shanghai dit vi anländer med tåg och sedan tar färja över till Osaka där vår transasiatiska tågresa fortsätter.

Ledare för resan är Per Sundberg. Han är bosatt i Chiang Mai i norra Thailand och har planerat och lett rundresor i Asien sedan 1998. Han talar thai och har bott både i Peking och Tokyo. Per är historiker med en passion för kulturer och människor.

Budgeterat pris: 75 000–100 000 kr

Tid: 3–4 veckor i november 2023 Intresseanmälan!

Intresseanmälan: Gränslösa Resor, tel 0151-209 00, mejl info@granslosaresor.se.

En slätt är egentligen inget annat än
ett mycket platt berg.

Ur ”samlade grodblad” av Arne Ericsson

Bild: Öland: Carsten Leth-Jusjong

